

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลประโยชน์สัมฤทธิ์ และเรียนแบบปกติ 2) เพื่อศึกษาปฏิกริยาสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนกับระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทยที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียน 3) เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนของการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลประโยชน์สัมฤทธิ์ และเรียนแบบปกติ

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนนารีนุกูล จังหวัดอุบลราชธานี ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องละ 40 คน กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลประโยชน์สัมฤทธิ์ และกลุ่มควบคุมเรียนแบบปกติ ในแต่ละห้องได้จัดนักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถทางภาษาไทยเป็น 3 ระดับคือ ความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้คือ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอนการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจจำนวน 3 ชุดๆละ 12 แผ่น ผู้วิจัยทำการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มด้วยตนเอง ใช้เวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเป็น 12 คาบ คาบละ 50 นาที หลังเสร็จสิ้นการทดลองได้ทำการทดสอบด้วยแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม และทำการทดสอบอีกครั้งที่ 2 โดยเว้นระยะห่าง 2 สัปดาห์ นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติเพื่อศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน และเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลประโยชน์สัมฤทธิ์ มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันมีความ

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อีเลียเนอร์ เทเลอร์ อัดัมส์ (Eleanor Talor, Adams, 1995: 1741) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจาก ในการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองวิธีนักเรียนมีการร่วมมือกันภายในกลุ่ม ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน มีการกระตุ้นความร่วมมือให้เกิดขึ้นภายในกลุ่ม โดยการให้รางวัลแก่ทีมที่มีผลงานหรือผลการเรียนดี ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความร่วมมือในการเรียน มีพฤติกรรมเอาใจใส่ต่องาน เพราะการที่กลุ่มจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม นักเรียนจึงต้องมีการช่วยเหลือกัน มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีการพูดคุย ซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน นักเรียนที่เก่งจะช่วยอธิบายให้นักเรียนที่อ่อนฟัง ช่วยกันแก้ไขปัญหาที่พบในการเรียน การเรียนแบบร่วมมือจึงเป็นการเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียน ทำให้สมาชิกทุกคนเกิดการเรียนรู้ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ โรเบิร์ต เจ สตอล (Robert J. Stahl, 1994: 76) ที่ว่าการเรียนแบบร่วมมือจะช่วยให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น นักเรียนมีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุมีผล มีทักษะการทำงานร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม รู้จักยอมรับบุคคลอื่น คำนึงถึงการทำงานกลุ่มว่าต้องร่วมมือกัน เนื่องจากผลงานของกลุ่มจะมีผลต่อสมาชิกกลุ่ม มีทัศนคติและความสนใจในการเรียนที่ดีขึ้น มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของตนเองกับผู้อื่นมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้ความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าการเรียนแบบปกติ

นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า การเรียนแบบร่วมมือแต่ละวิธีมีการประเมินผลสำเร็จของกลุ่มจากผลสำเร็จของทุกคนในกลุ่ม โดยที่การเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ผลสำเร็จของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนคะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนมาเทียบเป็นคะแนนของกลุ่ม ซึ่งส่งผลให้เกิดแรงจูงใจสำหรับนักเรียนที่เรียนช้า แต่มีข้อจำกัดสำหรับนักเรียนที่เรียนเก่งที่อาจจะมีคะแนนฐานเดิมสูง ทำให้มีโอกาสทำคะแนนพัฒนาได้น้อย ส่งผลให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขณะที่การเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน ผลสำเร็จของกลุ่มพิจารณาจากจำนวนคนที่สามารถทำคะแนนได้ตามที่ตั้งเป้าหมาย มุ่งพัฒนานักเรียนทุกระดับความสามารถ ทั้งความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ให้มีโอกาสประสบความสำเร็จในการเรียนตามความสามารถของตนเอง การที่นักเรียนได้รับทราบคะแนนทำให้ทราบผลของการกระทำ นักเรียนจะมีการปรับพฤติกรรมเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ มีการให้รางวัลเป็นกลุ่มและรายบุคคลสำหรับผู้ที่ทำคะแนนได้ตามที่ตั้งเป้าหมาย การที่นักเรียนสามารถทำคะแนนได้ตามที่ตั้งเป้าหมายจะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความพยายามและสนใจในการเรียนมากขึ้น อีกทั้งนักเรียนได้ฝึกทักษะเป็นกลุ่มและรายบุคคลทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อัลเบิร์ต บันดูรา

(Albert Bandura, 1991: 49-53) ที่ว่าการตั้งเป้าหมายในการกระทำพฤติกรรมมีผลต่อแรงจูงใจ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความสนใจที่เพิ่มขึ้น การที่บุคคลตั้งเป้าหมายด้วยตนเองทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะทำให้บรรลุตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ซึ่งมีผลช่วยพัฒนาทักษะทางการเรียนและการตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่เพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดี เอช ชังและ เจ เอ็ม ไรซ์ (D.H.Schunk and J.M.Rice, 1991: 351-364) ที่พบว่าการตั้งเป้าหมายและการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความก้าวหน้าของเป้าหมายที่ตั้งไว้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการอ่านเข้าใจความและมีทักษะในการอ่านเข้าใจ ความสูง การเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันจึงช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างทั่วถึงและพัฒนาผลการเรียนของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. มีปฏิกริยาสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนกับระดับความสามารถทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอภิปรายเป็นประเด็นได้ดังนี้

2.1 โดยนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียนเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน และเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติในระดับความสามารถเดียวกัน ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาติชาย ม่วงปฐม (2539: 91-97) ที่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียน กับระดับความสามารถทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ด้านทักษะการคิดคำนวณ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก วิธีเรียนแบบร่วมมือทุกวิธีมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกระดับความสามารถ นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือที่มีความสามารถสูงจะช่วยอธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง ทำให้ตนเองมีความเข้าใจและมีทักษะมากยิ่งขึ้น มีความกระตือรือร้นในการทำงานกลุ่มร่วมกัน ขณะที่นักเรียนที่มีความสามารถปานกลางและต่ำได้ประโยชน์จากการสอนและอธิบายของนักเรียนที่มีความสามารถสูง ทำให้เห็นแนวทางในการเรียน เกิดความพยายามในการเรียนมากขึ้น นักเรียนจะไม่รู้สึกท้อแท้เพราะได้ฝึกทักษะไปพร้อมกับเพื่อน จึงทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ง่ายขึ้น การที่นักเรียนสามารถทำคะแนนให้กับกลุ่มได้ทำให้เกิดความภูมิใจ พอใจและมีความสุขในการเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และเกิดการเรียนรู้ได้ทั่วถึงทุกคน สอดคล้องกับแนวคิดของ โรเบิร์ต อี สลาวิน (Robert E. Slavin, 1995: 5) ที่ว่าการเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่ให้นักเรียนเรียนร่วมกันและได้รับรางวัลเป็นกลุ่ม รางวัลหรือความสำเร็จของกลุ่มเกิดจากการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสที่จะช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและสมาชิกทุกคนเกิดการเรียนรู้

2.2 นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทยสูงที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบ

แบ่งกลุ่มคะผลสัมฤทธิ์ อาจเนื่องจากการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มคะผลสัมฤทธิ์มีการประเมินผลสำเร็จของกลุ่มโดยเน้นผลสำเร็จของการเรียนรู้ในรูปของคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนมาตัดสินผลสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งมีข้อจำกัดสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงที่มีคะแนนฐานเดิมสูง แม้นักเรียนจะได้คะแนนหลังจากเรียนจบบทเรียนสูงแต่อาจได้คะแนนพัฒนาน้อย เนื่องจากมีคะแนนก่อนเรียนสูง ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายการเรียน ส่วนการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันเน้นผลสำเร็จของกลุ่มจากจำนวนคนที่ทำคะแนนได้ตามที่ตั้งเป้าหมาย จึงพัฒนานักเรียนทุกระดับความสามารถ นักเรียนมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนด้วยตนเอง การที่นักเรียนสามารถทำคะแนนได้ตามที่ตั้งเป้าหมายจะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความพยายามในการเรียนมากขึ้น นักเรียนที่มีความสามารถสูงจะมีความกระตือรือร้นในการเรียนที่ท้าทายความสามารถ เอาใจใส่ในการทำงาน นักเรียนจะสามารถเรียนรู้ได้เร็ว ในการประเมินผลมีทั้งการประเมินผลเป็นกลุ่มและรายบุคคลหากนักเรียนสามารถทำคะแนนได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้จะได้รับรางวัลทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม จึงเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนมีความพยายามในการเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ แมรี ลู โซลติส (Mary Lou. Solits, 1997: 113) ที่พบว่านักเรียนที่มีการตั้งเป้าหมายในการเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและทักษะทางภาษาสูง

2.3 นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทยปานกลางที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน และนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มคะผลสัมฤทธิ์ มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองวิธีให้ผลดีกับนักเรียนในระดับความสามารถปานกลางเท่ากัน ดังนั้นในกลุ่มของนักเรียนที่มีความสามารถปานกลางจึงใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือแบบใดก็ได้ เพียงแต่มีแนวโน้มว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มคะผลสัมฤทธิ์เล็กน้อย

2.4 นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทยต่ำที่เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มคะผลสัมฤทธิ์มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มคะผลสัมฤทธิ์เน้นผลสำเร็จของกลุ่มในรูปของคะแนนพัฒนาจึงเป็นผลดีสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถต่ำ ให้มีโอกาสประสบผลสำเร็จง่ายขึ้น เพราะนักเรียนกลุ่มนี้จะมีคะแนนฐานต่ำ เมื่อสามารถทำคะแนนให้กลุ่มได้ช่วยให้กลุ่มประสบผลสำเร็จทำให้นักเรียนเกิดความภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเอง มีความกระตือรือร้น ในการเรียนนักเรียนได้เห็นแนวทางในการเรียนจากนักเรียนที่เรียนเก่ง นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อน เรียนไปพร้อมกับเพื่อนนักเรียนจึงอยากเรียนและตั้งใจเรียนมากขึ้น ในขณะที่นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาไทยต่ำเมื่อนักเรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนแล้วไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ทำให้นักเรียน ตั้งเป้าหมายในการเรียนต่ำกว่าความสามารถของตนเอง ท้อถอย ขาด

ความมั่นใจในตนเอง ขาดความสนใจในการเรียน ขาดความพยายามที่จะทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับแนวคิดของ อัลเบิร์ต บันดูรา และดี เคอร์วอน (Albert Bandura and D Cervone, 1986: 92-113) ที่ว่าบุคคลที่มีการตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับความสามารถของตนเองต่ำ มักจะหลีกเลี่ยงงานที่อดอวย ขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเป็นการปิดโอกาสที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง

3. นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน และเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่ม ผลสัมฤทธิ์มีความคงทนในการเรียนของการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอ็ดเวิร์ด โอติส ธรอมป์สัน (Edward Otis Thompson, 1993: 2724) ที่ได้ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนทางการเรียนและเจตคติสูงกว่าเรียนแบบปกติ ทั้งนี้ เนื่องจากการเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความร่วมมือระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนข้อความรู้ซึ่งกันและกัน มีการร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหา การจัดกิจกรรมการเรียนทำให้นักเรียนมีความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียน ก่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นวิธีเรียนที่ช่วยพัฒนาความคิด ส่งผลให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากขึ้น ซึ่งความเข้าใจนี้ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และนำไปสู่ความคงทนในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ บลูมและคณะ (Bloom and other, 1974: 18) ที่ว่า ความคงทนในการจำเกิดจากการที่เรียนรู้ (Learning) และการเรียนรู้คือ การจำได้หรือความจำเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน และเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์จึงมีความคงทนในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ และการที่นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันมีความคงทนในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ อาจเนื่องจากการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน เป็นวิธีการเรียนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกระดับความสามารถ เน้นผลสำเร็จของการเรียนโดยพิจารณาจากจำนวนนักเรียนที่สามารถทำคะแนนตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ นักเรียนมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนด้วยตนเองโดยมีเพื่อนในกลุ่มเป็นผู้ร่วมรับผิดชอบ นักเรียนได้ฝึกทักษะและเห็นแนวทางในการทำแบบฝึก ทำให้นักเรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จด้วยตนเอง การที่นักเรียนทำคะแนนได้ตามที่ตั้งเป้าหมายจะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความพยายามในการเรียน มีความพยายามในการเรียนมากขึ้น ขณะที่การเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์เน้นผลสำเร็จของการเรียนในรูปของคะแนนพัฒนาของแต่ละคนมาตัดสินผลสำเร็จของกลุ่มซึ่งมีข้อจำกัดสำหรับนักเรียนที่เรียนเก่งที่มีคะแนนฐานเดิมสูง ทำให้มีโอกาสทำคะแนนพัฒนาได้น้อย ส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยของความคงทนในการเรียนของการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

1. การเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกัน และการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์เป็นวิธีการเรียนที่ช่วยฝึกทักษะการคิด นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และแก้ไขปัญหาพร้อมกันทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน มีความสนใจและกระตือรือร้น ซึ่งทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากขึ้น ดังนั้นครูจึงควรนำวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันและการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ไปใช้ในการสอนอ่านเพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะการอ่านของผู้เรียน

2. ในการทำกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันและการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ นักเรียนบางคนอาจไม่สามารถทำตามขั้นตอนได้เป็นอย่างดีหรือถูกต้องทั้งหมด ครูควรหาทางช่วยเหลือและแก้ไขทันที เพื่อให้ นักเรียนสามารถเรียนต่อไปได้อย่างมั่นใจและมีความสุขกับการเรียน

3. ครูผู้สอนควรบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนอย่างต่อเนื่องและเก็บบันทึกเหล่านี้ไว้ในแฟ้มสะสมงาน เพื่อจะได้นำไปประเมินนักเรียนและพัฒนานักเรียนในด้านการอ่านได้อย่างต่อเนื่อง

4. ในการทดลองใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มตั้งเป้าหมายร่วมกันและการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจนี้ หากมีการทดลองที่ต่อเนื่องก็จะช่วยให้เห็นพัฒนาการด้านความสามารถในการอ่านของนักเรียน และพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเพื่อศึกษาถึงรูปแบบต่างๆของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยประเภทต่างๆ เช่น การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การอ่านตีความ เป็นต้น
2. ควรศึกษาถึงผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อตัวแปรอื่นๆ เช่น ความร่วมมือในการเรียน การคิดวิเคราะห์ ความมีวิจารณญาณ ความมีวินัยในตนเอง เป็นต้น
3. ควรศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านทั้งในระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น